

Pouličné kádrovanie sôch

Branislav Michalka

17. júna 2020 ✚ *História* ✚ *BLM*

Kádrové oddelenie

Tí, čo si pamätajú dobu komunistického režimu vedia čo to bolo kádrové oddelenie. Na ňom pracovali preverení súdruhovia, ktorí bdeli a skúmali, aký je politický a ideový profil zamestnancov. Vo fascikloch evidovali či niekto chodil na náboženské vyučovanie a do kostola, či jeho rodičia boli v takej alebo onakej buržoáznej strane, alebo či nemá na verejnosti nejaké podozrivé poznámky. Pokiaľ sa ukázalo, že je občan z nejakých dôvodov podozrivý, tak zasadla kádrová komisia a vyhodnotila čo s občanom ďalej. Či ho prepustia z podniku, dajú mu napomenutie, neodporúčia jeho deti k štúdiu na školách a pod.

Táto pekná ľavicovo-marxistická tradícia neustáleho preverovania a kontrolovania minulosti, sa uplatnila aj v najnovšej ľavicovej revolúcii, ktorá sa v médiách nazýva: demonštrácie proti rasizmu. Všetky tieto akcie majú výrazne ľavicové pozadie, o čom svedčia aj klasické revolučné záľuby ich aktérov. A tou najobľúbenejšou zábavou správneho ľavicového revolucionára je kádrovanie minulosti.

Revolučný vlak má svoje koľaje a po tých jazdí neochvejne vpred. Logika revolúcie je vždy rovnaká: musia sa naplniť ideové axiómy revolúcie a je jedno či sa toto finále oddaľuje alebo nie. Nakoniec príde posledná fáza, v ktorej sú princípy tej-ktorej revolúcie domyslené do dôsledkov a realizované. Tak aj neomarxistická revolúcia, pomaly narastajúca v 50. – 60. rokoch, zmocňujúca sa inštitúcií v 70., 80., 90., rokoch, prešla do posledného štádia v súčasnosti. Práve teraz sa ukázalo, že fakt „plurality“ v Západnej civilizácii, v rámci ktorej vedľa seba mohli existovať Churchill a Sartre alebo Franz Joseph Strauss a Rudi Dutschke, bol len prechodným štádiom, na ceste k završeniu revolúcie.

Súdruhovia, potrebuje náš ľud také sochy?

Verejný priestor dnes už dozrel na víťazstvo neomarxizmu. Všetko čo sa nezhoduje s jeho doktrínou multikultúrneho, egalitárskeho a protikresťanského nazerania na svet bude odstránené. A skutočne, už po niekoľkých dňoch nepokojov v USA a Európe, sa začala demonštrujúca luza šplhať na sochy a strhávať ich z piedestálov. Je zrejme, že revolučná logika a kádrovanie, v roli sekulárneho náboženstva, sa nezastaví na polceste. Postupuje od najevidentnejšieho ku skrytému.

Ako jednu z prvých sôch zvalili demonštranti sochu Edwarda Colstona v anglickom Bristole. Ten v 18. storočí obchodoval s otrokmi. Avšak obyvatelia Bristolu mu nepostavili sochu za to, že obchodoval s otrokmi, ale za jeho neskoršiu dobročinnosť. Kádrové oddelenie však rozhodlo a socha išla dole. Organizátori tejto akcie mali všetko zrejme dobre premyslené. Najprv musela ísť dole socha, ktorá je v očiach klasických liberálov obhajiteľná najmenej – otrokár. Určite sa nejednalo o spontánnu akciu. Na to, aby bol odkrytý otrokársky kontext pamätníka bol potrebný belošký ľavicový a vzdelaný poradca, ktorý vysvetlil čo je na soche zlé. Určite sa na podstavci nedalo prečítať: toto je socha zlého otrokára.

Tento „lakmusový papierik“ ukázal, že liberálna stredná trieda, topiaca sa vo výčitkách liberálneho svedomia, je ochotná schváliť túto demoláciu minulosti a zatlieskať. Polícia nezasiahla a tak išla socha do rieky. Ne protestovali ani pamiatkari, ktorí inak kontrolujú každý kameň na kostole.

Od otrokárov ku Ghándimu

Vzápätí sa s demoláciami a poškodzovaním „reakčných sôch“ roztrhlo vrece. V USA to boli tiež najprv tie sochy, ktoré liberál nedokáže a ani nechce obhájiť – sochy konfederálnych južanských generálov a politikov. Tie však nestačia. Nasledovali sochy Krištofa Kolumba, jednej dokonca demonštranti odrezali aj hlavu. Kolumbus bol už dávno odhalený ako pôvodca rasizmu, pretože jednak objavil Ameriku a tým umožnil likvidáciu Indiánov, a zároveň tým umožnil prísun afrických černochoch ako otrokov.

Krátko nato už bol v Británii ľavicovými revolucionármi vyhlásený zoznam 87 sôch hodných odstránenia. Na zozname sa nachádzajú hrdinovia z I. svetovej vojny, britský premiéri z 19. storočia a došlo aj na zakladateľa skautského hnutia lorda Baden-Powella. Ten sa mal dopustiť zločinu sympatizovania s fašistickými hnutiami.

Ale ani to nestačí. Tak ako Pol Pot a Mao vedeli, že na revolúcii treba neustále ťahať skrutky a hľadať stále nové reakčné živly, aj tam kde predtým neboli jasne rozpoznateľné, tak aj po otrokároch došlo na imperialistov, potom na skautov a potom aj na bojovníkov za liberalizmus a demokraciu. V zameriavači revolúcie sa ocitol Winston Churchill. Pre klasických liberálov idol bojovníka proti národne socialistickému Nemecku, pre ľavicových extrémistov prototyp britského rasistu. Ako z tohto rozporu von? Nijako. Namiesto policajného zásahu britská vláda dohovára demonštrantom a sľubuje a sľubuje...

Evidentne však márne. Churchill bol obšťastnený fekáliami aj sprejerským umením a demonštranti sa porozhliadli po novom, teraz už ľavicovejšom. ale stále nie dosť pozitívnom, objekte. Nakoniec padla voľba na Ghándiho. Áno, toho Ghándiho, ktorý bol idolom všetkých euro-amerických „slniečkárov“. Dôvod? Bol to rasista a mal protičernošské názory. Petíciu za jeho odstránenie podpísalo 5000 ľudí.

Súdruh vedúci oddelenia

Na revolučnej vlne surfujú s radosťou aj oficiálni politici, ľavicovo liberálneho zamerania. Jedným z aktívnych politikov, ktorý sa rozhodli priživiť na najnovšom kádrovaní je aj londýnsky moslimský starosta Sadik Khan. Tvrdí, že bohatstvo Londýna a Anglicka stojí na obchode s otrokmi, čo samozrejme nie je zďaleka pravda. Mimochodom Khanova rodina v 19. storočí úzko spolupracovala s „britskými okupantmi na území Pakistanu“, vďaka tejto spolupráci zbohatla a samotný Sadik Khan sa narodil už v Londýne, kam sa jeho bohatá rodina z Pakistanu presťahovala a určite nie ako otroci. Zdá sa teda, že morálne problémy so zlými imperialistami sa zmocnili jeho rodiny až teraz.

To mu však nebráni v tom, aby problém neuchopil s pravou revolučnou razantnosťou. Khan sa v Londýne dokonca štylizuje do pozície duchovného vodcu demonštrantov. Je hlavou výboru na premenovávanie londýnskych ulíc či odstraňovanie pamiatok a sôch. Vezie sa na emocionálnej línii vybičovaných vášní a rozhoduje o tom, ktorá osobnosť je prijateľná a ktorá nie.

Starý Londýn musí, podobne ako Bratislava v 50. – 70. rokoch zmiznúť. Presne podľa hesla: „Musí padnúť festung Pressburg, aby mohla vyrásť nová, krásna, socialistická Bratislava.“ A je skutočne neuveriteľne krásna, takže sa majú Londýňania na čo tešiť.

Kto obstoí?

A podobná situácia ako v Londýne je aj v iných mestách Európy. V priebehu niekoľkých dní sa demonštranti vysporiadali aj so sochami generála de Gaullea, kapitána Cooka alebo belgického kráľa Leopolda II.

Suvisiaci článok

Poskodená bola aj socha škótskeho stredovekého kráľa Roberta Brucea, ktorý pravdepodobne nikdy černocha ani nevidel. Teraz je však rasistom.

Transfóbka

Rowlingová a spol.:

revolúcia požíra

svoje deti

Je niekto, kto obstoí? V konečnom dôsledku asi nie. Nakoniec dôjde ku kádrovaniu aj medzi samotnými ľavicovými revolucionármi a pravdepodobne aj medzi černochochmi. Také sú zákony revolúcie. Nemeckí národní socialisti nakoniec v revolučnom nadšení skúmali každý záhyb lebky, všetky odtiene vlasov, vrtali sa v rodokmeňoch, ako všetci správni ľavicoví extrémisti, ktorými aj boli. Nikde nie je totiž napísané, že rasizmus musí byť len belošký. V satire katolíckeho spisovateľa Evelynu Waughu Čierna potvora, sa popisuje národne socialistické černošské hnutie. A tak môže byť nakoniec aj nejeden černochoch preverovaný, či je dostatočne čierny, akých mal predkov a nakoniec sa môže aj socha nejedného černocho a indiána ocitnúť v rieke alebo na smetisku. Revolúcia bdie.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/poulicne-kadrovanie-soch/>